

Talán van annyi hézag

Suhog, aztán nem suhog. Hegyezed a füled. Most jó darabig nem suhog. Vajon fog még? Most suhogott egyet, aztán megint elhallgat, és majd egy percig nem történik semmi. – Beluszky Palkó agyát galambszürke köd borította el. – Soha nem tudod, melyik az utolsó suhogás. – Biztos ezt gondolta, miközben hallgatta, milyen hangot ad a rögtönzött pemzli. Ugyanis – talán hogy a szürkeséget ellensúlyozza – kimeszelte a suliban a budi falát szarral. Az iskola háztömbje mellett oldalról óriási platánok sorakoztak. A szemközti telken, a szülészeti klinika udvarán is ugyanilyen fák álltak. Rengeteg volt belőlük. Beluszky talált egy nagy kulát, amit valaki nem húzott le, és a vécekefére pillantva összeállt a kép: belemártotta, és pemzliző mozdulatokkal nekiállt, hogy korrektül lefedje a fehér felületet. Később az anyukájának kellett kifizetnie az újrafestést.

A második emeleti fiúvéce előtérből és a központi helyiségből állt, ebből jobbra nyílt a tulajdonképpeni budifülke, aminek a falát Palkó sötétbarnára lekente. A központi helyiség hátsó falára három pizoárt szereltek, bal felől pedig rejtélyes okból fa könyvlepcső állt. A vécének ebbe a szegletébe eleve két lépcsőfokon kellett följutni, innen nyílt a másik, ajtóval leválasztott vécefülke. Ezen a két lépcsőfokon közelítette meg az ember a könyvlepcsőt akkor is, amikor a két jóindulatú hóhérsegéd jobbról-balról belekarolt – egészen úgy, mint mikor korcsolyázni tanítottak segítőkész osztálytársaim. A könyvlepcsőre azért kellett fellépnie az embernek, mert a két segéd akasztani vitte. Hirtelen terjedt el a dolog az osztályban, de egy-két hétig mást nem is csináltunk. Nagy stábbal zajlottak a kivégzések: volt bíró, elítélt, hóhérsegédek, egyedül ügyvédek nem kellett. Az ítélet ellen senki nem tiltakozott, az egész játék arra épült, hogy nincs benne erőszak, de a döntésnek mégsem lehetett ellenszegülni. Az akasztásnak meg kellett lennie. Szimbolikusan vittük színre az erőszakos cselekményt, és bűnökre sem volt szükség, amelyek megelőzték a büntetést. Mindenkiből lehetett és lett is akasztott ember. Fellépsz a könyvlepcső legfelső fokára, ahonnan eléred a fűtéscsövet, két kézzel megkapaszkodsz benne, és a hóhérsegédek kiszedik a lábad alól a könyvlepcsőt. Pukk, fel vagy akasztva! Ezzel gyorsan megvultunk, dörzsölte a kezét minden érintett, újabb strigula az akasztottak egyre terebélyesebb listájára. Nem tudom, honnan jött az ötlet, de minthogy sok szereplőre volt szükség, szinte az egész osztály akasztási lázban égett, lányok-fiúk vegyesen, a kivégzések ugyanis párhuzamosan a lányvécében is zajlottak. A dolog természetéből adódóan hamar jött a lebukás. A tanárok tucatszámra szórták az intóket. Nem az aggasztotta őket, hogy leszakad a fűtéscső, hanem az úgy szimbolikus vetülete, a felforgató szellemiség. A megtorlás is ugyanolyan gyors lefolyású volt, mint maguk a kivégzések, az osztályfőnöknek

azonban még segédekre sem volt szüksége, egyedül számolt le az egész bűnszövetkezettel.

Osztályfőnökit kaptam, „közösséget bomlasztó magatartásért figyelmeztetésben részesítem”. Előzőleg a történelemtanárral voltunk a múzeumban valami csontokat és régi köveket megnézni. Nem a Móra Múzeumban, hanem a múzeum mögötti zöldellő kertben, a régi várbörtön helyén. A tanár szép fokozatosan mindenkinek begyűjti az ellenőrzőjét. A többiekét azért, mert rendetlenkedtek. Én és egy másik viszont rajzoltunk, én konkrétan kanyargós faszú embert rajzoltam. Azzal, hogy harminc ellenőrző van a tanárnál, javultak az esélyek, talán mégsem lesz beírás, dorgálás után visszaadják üresen. A történelemtanár konfliktuskerülő, magatartásbeli ügyekbe inkább nem avatkozik, továbbítja az egész stósz ellenőrzőt az főnöknek. Másnap az osztályfőnöki órán az ellenőrzők nagyját valóban beírás nélkül osztják ki – de csak a többiekét, mert amit én követtem el, az ehhez túl nagy rosszaság, mint kiderül, ezt nem úszhatom meg. A kanyargós fasz bomlasztja a közösséget, ezt az axiómát a tancinényi csak érzékelteti. Arra már nem emlékszem, hogy a másik renitens, aki szintén rajzolt, de nem kanyargós faszt, kapott-e beírást.

Faterasz kezében soha nem láttam piát. Kávét iszik és cigizik. A lépcsőházunkban a hetedik emeleten lakik egy házaspár, a férfi jogász, valamilyen Bercinek hívják. Nem tudom, miért, faterasz és muterosz felmennek hozzájuk vendégségbe, és ott faterasznak megárt az alkohol. Szilveszterkor a kicsi szendvicsek között fő helyen, üvegtálban bólé áll. Merőkanállal lehet belőle szedni, amit eddig csak a levesesfazékban láttam. Később Berciék elköltöznek, az új lakásuk ablaka a Szent István téri régi víztoronyra néz. Egyszer oda is meghívnak bennünket vendégségbe. Ugyanabban a házban lakik muterosz régi ismerőse is, ő is meghív bennünket magához. Kettesben megyünk muterosszal. Ez a pasi aztán elhív bennünket vacsorázni, a Hungária Szálló teraszán ülünk, nyár van, este van. Tök jó kint lenni a szabadban, a gömb alakú kinti lámpákat nézem.

Faterasz lábteniszezni fog Tamáska apjával, mi is kimegyünk a sportpályára. Muterosz és Tamáska és én, talán Tamáska anyja is, erre nem emlékszem. Amikor vége, Tamáska apja hazavisz bennünket Wartburggal. Iszonyú ritkán ülök autóban, ami nem taxi. Taxiban is ritkán, de ez még kivételesebb alkalom. A ház előtt is szoktunk sportolni faterosszal és muterosszal, egyik alkalom után két kört futunk az óvoda körül. Faterasz azt mondja, ez nyolcszáz méter volt, soknak tűnik. Utána ellenőrzi, hogy nem túl forró-e a fürdővizem. Lábtengő, habtenisz, ezek a ház előtt végezhető sportok.

Fürdök, haját mosok, közben a *Poptarisznya* szól a rádióban. Mikor kijövök a kádból, látom, hogy nyitva van a szemközti ajtó. Faterasz a tévé előtt ül, előrehajol, átkapcsol egy másik csatornára. Összesen öt adó van, és hat csatornagomb, úgyhogy a hatoson nincs semmi. Később majd arra állítjuk be a számítógépet. Vége a meccsnek, egy fehér mezes focista nyilatkozik, a riporter harmadszor kérdez tőle, mindig mást, ő harmadszor is megismétli: a labda gömbölyű.

A lábtengő és a habtenisz mintha más sportok helyett lennének, a lábtengő a rendes focizás, a habtenisz a tollasozás helyett. A házban lakó gyerekekkel is lehet játszani. A szomszéd lépcsőházban lakik egy velem egyidős srác, neki velem ellentétben van tesója. Egy bátyja van, akinek elvileg Pityu a neve, de Szittyónak szólítják. Ő és a haverja már nem játszanak a ház körül, mert nagyok. Figyelem, mit csinálnak. Moziba mennek, megnövesztik a hajukat. Üvöltöznek a ház előtt, abból lehet tudni, mivel töltik az időt. Szittyó öccse szomorúan néz rám, azt mondja, a szülei isznak. Bólintok, de egyáltalán nem értem, mi ezen a szomorú. Fogalmam sincs az ivásról. Emlékszem, mikor ültették el a fát a konyhaablakunk alatt. Évekig védeni kellett, egyszer egy nagyobb vihar megtépázta, félt volt, hogy nem éli túl. Most a harmadik emelet magasságában van a teteje, amíg le nem hullik a lombja, egészen beárnyékolja a konyhát. Szélben hallgatjuk a suhogását.

Eleinte nem ismerek senkit a ház körül. Ül a hintán egy rövid hajú, fulbevalós kislány egymagában. Azt mondja, Nikolettnek hívják, a tizediken laknak, a mi lépcsőházunkban. Azt mondja, folyton pisilnia kell, az anyukája nem szereti, hogy állandóan felcsönget. Megkérdi, pisilhat-e nálunk. Pisilhat, mondom, és beengedem. A szobámban várom, hogy kész legyen. Este derül ki, hogy nem csukta magára a vécéajtót. Faterasz meséli muterosznak, hogy amikor kijött a szobájából, tárva-nyitva találta a vécéajtót, és Nikolett ült odabent.

Amikor már mindenkit ismerek, a társaság két csoportra osztható: az egykorúakkal közösen lehet dolgokat csinálni, a nagyobbakat csak figyeljük, hogy mit csinálnak. Nagyobbak a szomszéd házakban is laknak, például kék kempingbiciklis lányok, egymás után haladnak biciklivel. Muterosz biciklizés helyett mindig azt mondja, karikázás. Meg lehet kergetni a kék kempingeseket, de nem állnak szóba. Viszont szóba áll velem Gyöske, és ővele a kék kempinges lányok is szóba állnak. Gyöske két évvel idősebb nálam. Felnyíratja a haját, pedig az apja megveri érte, de őt nem érdekli, akkor is felnyíratja.

A szomszédos ház nem tízemeletes, mint a mienk, hanem csak öt, és U alakú. Egy sportpályát fog közre, az idősebb gyerekek közt vandálok is vannak. Egyszer bezúznak egy lépcsőházüveget, aztán elszaladnak. Elveszik tőlem a biciklim számszárát, és a nyakamnál fogva hozzázárnak a kézilabdakapuhoz. Elég nehezen tudom egyedül leszedni, a kód eszembe jut, csak nem egyértelmű, hogy lenről vagy fentről nézve kell beállítani. Nem látom a zárat, mert az állam alatt van. Máskor bele se gondol az ember, hogyan nyitná ki, ha nem nézhetné a számokat a három tárcsán. Kicsit olyan ez, mint vaksötétben kinyitni, azzal a különbséggel, hogy mindkét irányból meg kell próbálni, mert amikor a saját állam alatt kotorászok, nem egyértelmű, melyik az első tárcsa, és melyik a harmadik.

A tévében mindennap leadták az esti mese szignálját, ezt lehetett várni. A jugó csatornákon nem volt ilyen, ott csak kiírták, mi jön, rajzfilm, aztán hamarosan el is kezdődött. Több rajzfilmet is leadtak egymás után, újabbak, izgalmasabbak és főképp: amerikaiak voltak, nem szörnyű len-

gyel bábfilmek, mint a magyar adón. Viszont a magyaron mindig lement az elején és a végén ugyanaz a szignál, ez volt a rituálé. Tévé a tévében: egy olyan tévékészülék szerepelt benne, amit nem asztalra kellett rakni, hanem saját lábakon állt. Egy maci odament a tévé lábához, és mászva megindult rajta felfelé, aztán amikor felért, a képernyőn belülré került, és attól kezdve benne volt a műsorban. A sportközvetítések szignálját pedig rajzolt vívó, úszó, labdát vezető focista alkotta, akik sorra mind bemozogtak a képernyő széléről középtájr, aztán némi helyben tempózás után a másik irányba kimoztak a képből.

Faterasz nem szereti, ha vendégek jönnek. Átjövök, mondja Harkai, finoman megpróbálom lebeszél, nem veszi a lapot. Ülünk a konyhában, kaptunk szörpöt, nyár van, épp megy a mexikói vébé. Belenézhetünk a meccsbe?, kérdi Harkai. Faterasz ajtaja csukva, én megyek elől. Bekopogok, és nyekergő hangon megkérdelem: belenézhetünk? Faterasz bólint. A fotelban ül, kábé egy méterre a kis képernyős tévétől. A szoba innenső felében maradunk, ahol a régimódi, magas ágy van. A matrac oldalának támasztjuk a fenekünket. A sötét képernyőn fehéres és sötétebb sötétke, hosszúkás foltok mászkálnak. Egyből elbambulok. Öt perc múlva arra riadok fel, hogy Harkai azt mondja, neki elég volt, most már mehetünk. Kikullogunk a szobából.

Egy másik alkalommal három osztálytársam ugrott fel, faterasz sorban odamegy mindegyikhez.

– És téged hogy hívnak? – kérdi az elsőtől.

Az első megmondja a nevét. Faterasz nem beszélget vele tovább, a második elé lép.

– És téged hogy hívnak? – kérdi tőle is.

A második megmondja a nevét. Faterasz a harmadik elé lép, az ő nevét is megkér, aztán kimegy a szobából. Soha többet nem jön fel hozzám egy osztálytársam se.

Farsangkor én is kovboj voltam, kovbojkalap, kockás ing, háromszögletű kendő a nyakban. A legszebb lánnyal táncoltam az osztályból, pörögtünk és forogtunk. Aztán kiesett egy pillanat, hirtelenjében nem értettem, mi történik. Többen hajoltak fölém, arcukon aggodalom. Biztos elvesztettem az eszméletem egy rövid időre, ahogy elszédültem a sok forgástól, és beesem a tanterem szélére félretolt padok alá. Előtte vagy utána a kacsatánc is ment.

A Klauzál téri gyógyszertárat magába foglaló ház kikövezett belső udvarán van egy pince, ott működik egy GMK, karatézni, dzsúdózni és aerobikozni lehet. A macskakövön egymástól szabályos távközökre, nagy dézsákban állnak a növények. Karatézni akarok, de az edzésen csak nagyok vannak, verekednek, téglákat törnek. Az edző úgy néz ki, mint Sylvester Stallone, farmeröltönyt visel, a stílusa elég bunkó. A dzsúdóedző sokkal normálisabb. Elkezdek edzésre járni, kábé negyvenen vagyunk, életkorban passzolok a többiekhez. A segédedző Ignác, nekem is van düftinnadrágom, mint egy másik srácnak, aki jár az edzésre, ezt a szót, hogy düftin, eddig nem ismertem. Levettük az utcai ruhát, fehér kimonót húzunk, és meg-

kötjük az övet. Az aero-bikos lányok nagyok, furnérlemez választja el az öltözőjüket a pince többi részétől, a fal mellett haladó csövek mellett talán van annyi hézag, hogy be lehetne kukucskálni. Az edzés jól megy, az elején futni kell, aztán fekvőtámaszozni egy fekete gumiszőnyegen, ökölbe szorított kézzel. A szőnyeg bordái belevágnak az ujjperceimbe. Sokféle dobást tanulunk, mindegyiknek az a lényege, hogy befordulsz az ellenfél alá vagy elé. Egyszer bemutatóra visznek bennünket, előtte edzésen megbeszéljük, hogy nem igazi küzdelemről van szó, nem szabad védekezni, az a lényeg, hogy egy-két perc alatt minél több dobást lásson a közönség. Aztán amikor ránk kerül a sor a bemutatón, közlik, változott a terv, mégis több idő van, nyugodtan küzdjünk úgy, ahogy edzés végén szoktunk, élesben. Én Fejér Zsigával vagyok párban, állunk a tatamin az óriási stadionban, elvakítanak bennünket a neonok. Zsiga elbambul, beviszek egy válldobást. A bíró jelzi, hogy ipont ér a találat, ez a legmagasabb pontérték, ha ilyet visz be az ember, akkor egyből véget ér a meccs, olyan, mint bokszban a K. O.

Egy idő után egy iskola tornatermébe költözik a dzsúdóklub, a Kálvin térre. A kezdő edzés öttől hatig van, a haladó hattól hétig. Viszont fél hétkor haza kell mennem, pont a lényegről maradok le, mert az első félórát elviszi a bemelegítés. Amikor elkezdenénk tanulni az új dobásokat, az edző int, indulhatok az öltözőbe. Abbahagyom a dzsúdót.

Odze György

67

Korunk hőse

A történet Váradi Kornél ügyvédi irodájáról szól, amelyik híres arról, hogy sok piszkos ügyet vállal, ám munkatársai magas fizetéseket kapnak. Régi ember már Székely Bence, az új fiú pedig Véges András. Korábban az ügyészségen dolgozott, de csábította a magas fizetés, az előkelő iroda, a márkás szolgálati autó. Nem is könnyű ennyi csábításnak ellenállni.

Nem az a kérdés, hogy az ember szeret-e dolgozni. Ez, a munka szerepét, csak olcsó kifogás. A kérdés az, hogy van-e egyetlen dolog, amit az ember szeret a munkahelyén. És ha van egyetlen ilyen dolog, akkor azt mondja, hogy szeret ott dolgozni.

– Mert itt érzed a pénz szagát – mondta neki lelkesen Székely Bence, a fiatal, tehetséges és jókedvű ügyvéd még az első napon. Alacsony, vörös hajú fiú volt, tele étellel. – Érzed, hogy itt van a levegőben. Vállalunk egy ügyet, amiben nagy pénz lehet, vagy fontos emberek érdekeltek, esetleg fontos emberekhez lehet eljutni vele. Nos, Kállai ezeket felismeri, és mindent, mindent a világon képesek vagyunk megmozgatni azért, hogy nyerjünk. Emlékszel Karsai esetére?

Persze hogy emlékezett rá. Mindenki ismerte a Karsai-ügyet. Karsai Ferkó ünnepelt énekes és televíziós csillag részegen és kábítószer hatása

alatt néhány éve rendőrt gázolt, de semmit sem sikerült rábizonyítani, és végül megúszta.

– Nézd meg ezt az esetet – Székely Bence felállt, kinyitotta irodájának egyik szekrényét, és egy üveg vodkát vett elő, amit azonnal meg is húzott.

– Kérsz?

András megrázta a fejét.

– Szóval nézzük ezt az esetet, ebből sokat tanulsz majd. Pontosabban megtanulod, hogyan működik a Kállai-iroda. – Ahogy magyarázott, András észrevette, hogy Székely Bence mennyire szeretne Kállaihoz hasonlítani. Igen, mindnyájan így voltak ezzel. Nem szerették Kállait, taszította őket, de szerettek volna hasonlítani rá, és irigyelték is. – Karsai Előd. Más néven Ferkó. Az amúgy is botrányos életű zenész a sportkocsijával éjfélkor százal száguld Buda egyik forgalmas útján, meglátja a vele szemben szabályosan közlekedő rendőrautót, lassítani akar, de nem találja a féket, mert erőteljesen marihuána és alkohol hatása alatt áll, gázt ad, valósággal letarolja a kormányon ülő őrmestert, aki belehal a sérüléseibe. Karsaitól vért vesznek meg vizeletet, a kábítószer és alkohol fogyasztása egyértelmű, a lakásán is találnak drogokat, aztán kiderül, hogy a forgalmi engedélye lejárt, biztosítása nem volt. Kállai már másnap tudja, hogy ez az ő esete, nekiáll, hogy elintézzze, amit lehet, utólag, visszadátumozva csinálnak egyet, ebben amúgy is nagy mesterek vagyunk, adat- és irathamisításban, más ügyvédnek esze ágában sem lett volna vállalni a védelmet, Kállai azonban ilyenkor kel életre, megkeresi az összefüggéseket. Karsai is gazdag, az apukája azonban még gazdagabb, a Karsait támogató vállalkozások még sokkal gazdagabbak, mert nem csupán lemezkiadásban érdekeltek, mindenféle más kereskedelemben is, és Karsai volt az egyik reklámemberük, szóval kezd összeállni a kép Kállai fejében, húszmilliót kér az énekes védelméért.

Ivott még egy kortyot, nyújtotta az üveget András felé is, de ő nem kért.

– Azzal kezdtük, hogy nem fogadtuk el az eredetileg kijelölt bírót, Kállai elfogultsággal vádolta, mert korábbi pereiben túlságosan kemény ítéleteket hozott kábítószeres fiatalok ellen.

– És ez beválik?

– Persze. Ha valamit jól fogalmazol meg, akkor beválik. Kállai jól tudja, hol vannak a rések az igazságszolgáltatásban. És vannak rések, az biztos. Nyertünk egy kis időt. Utána két fiú csak azzal foglalkozott, hogy az első jegyzőkönyv szövegében hibákat vagy ellentmondásokat találjanak, és neked nem kell mondanom, hogy minden eljárás tele van pontatlanságokkal, ellentmondásokkal. Kállai szerzett két tanút, akik állították, hogy Karsai nem hajthatott százal, mert előtte átengedte őket a gyalogátkelőhelyen, sőt, udvariasan mosolygott is rájuk, mindezt csupán néhány méterrel a végzetes összeütközés előtt. Kiderült, hogy a másik autóban ülő rendőr nem viselte a biztonsági övet, ami megmenthette volna az életét, és így a Karsaira rótt büntetés mértéke máris kisebb lenne. Aztán következett a klasszikus cselfogás: egyáltalán hol történt a baleset? A két tanú, Karsai és az életben maradt rendőr is másra emlékszik, de hát ez így természetesen

tes. Az életben maradt rendőr azt is állítja, hogy a gépkocsit vezető társa éppen a rádiót babrálta, nem nézett előre, ellenkező esetben kikerülhette volna az autót, ami körülbelül a záróvonalon érkezett, szóval lassan, de arrafelé haladtunk, hogy majdnem az áldozat, a rendőr volt a hibás. És Kállai ebben ügyes, a szemtanúkat mindig elbizonytalanítja, ha pedig egy szemtanú elbizonytalanodik, akkor az ügyész könnyen elveszíti a türelmét, onnan kezdve biztosra vehetjük a győzelmet. Egy lakó a közeli ház erkélyén éppen cigarettázott, először azt vallotta, hogy látta Karsait száguldani, amikor azonban Kállai megkérdezte, hogy milyen járműveket látott még az utcán közlekedni, visszavonta, és beismerte, hogy csak a csattanás hangjára nézett ki az utcára.

– Na és a marihuána?

– Hát ez aztán az igazi bravúr – Székely Bence a karosszékekben ült, András irodájában, egyik lábát átvette a karfán, időnként a sarokban álló nagy tükörbe pillantott, hogy ellenőrizze a frizuráját, amire kényes volt. – Az ügyészség néhány héttel az eset után egyszer csak megszüntette a kábítószerrel való visszaélés ügyében indított eljárást, és megrovásban részesítette az énekest.

– De hogyan csinálta Kállai? – kérdezte András.

– Hát ez az! – Székely Bence úgy érezte, fontos titkot oszt meg Andrással, aminek eddig csak ő volt a birtokában. – Ebben áll Kállai igazi tudománya. Mindenkit lepéncelt, bazdmeg, mindenkit, hát erről van szó, nem érted? Mindenkit! És azért ez nem egyszerű! Így is maradt azonban két vádpont. Az egyik halálos közlekedési baleset okozása, a másik pedig csalás és okirat-hamisítás.

– Kiderült?

– Persze. Kállai tudta, hogy ki fog derülni, de pontosan ez volt a célja. Minél rosszabb helyzetben van a védencünk, annál többet fizet. Karsai a baleset idején azt mondta, hogy otthon felejtette az iratait, majd másnap elviszi a rendőrségre. Másnap el is vitte, de ott azonnal látták rajta, hogy az aláírás hamis, és ezt a biztosító üzletkötője a kihallgatáson be is ismerte. Az ügyész akkor indítványozta, hogy a két ügyet egyesítsék, ezzel megnőtt volna a valószínűsége a letöltendő szabadságvesztés kiszabásának. Kállai azonban szemrebbenés nélkül fellebbezett, az egyik tanúról kiderítette, hogy régi ellensége Karsainak, a bíróság pedig neki adott igazat; mindent előlről kellett kezdeni. Már két külön per volt Karsai ellen, de mi ennek csak örültünk. Nem a sebesség a legfontosabb tényező, állította akkor Kállai, még a televízióban is vállalt fellépéseket, hogy elfogultnak tarthassa a bíróságot, és igaza lett, mert végül soha nem is sikerült bebizonyítani a gyorsajtás vádját. Karsai szerint a gépkocsija a baleset idején hármas sebességi fokozatban volt, az egyik szakértő pedig ennek alapján kizártnak tartotta, hogy gyorsan ment volna, vagy akár gyorsan akart volna menni. Ha egy állítás megdől, ez, ugye, régi ügyvédi elv, akkor már a többi sem cáfolhatatlan. Ha sikerül bebizonyítani, hogy nem a nagy sebesség miatt következett be az ütközés, akkor lényegében mindegy, hogy mennyivel hajtott.

– És a kábítószer? – kérdezte újra András.

– Kiderült, hogy korábban abban a laboratóriumban, ahová az első eredményeket szállították, számtalan alkalommal elcseréltek már mintákat, ezért Kállai új vizsgálatot kért egy másik laboratóriumban, a bíróság pedig természetesen engedett neki, újra kellett vért és vizeletet venni, és csodák csodájára most minden negatív lett. A kábítószer vádja tehát elejtve. Kállai szerint a vádiratban további hibák és hiányosságok vannak, ilyen, a bizonyítási eljárásban tisztázandó kérdés például, hogy pontosan hol történt az ütközés. Karsai vallomásában arról beszélt, hogy a fason közlekedő autója megcsúszott egy nedvesedésen vagy jegesedésen, majd megpördült, és ekkor történt az ütközés. Na, hát ennyi volt. Karsai kapott egy évet, de felfüggesztve, és utólag csak nevettek az egészen, igazságszolgáltatás, pontosabban ezen nevettek, mert mi tudjuk, hogy az ügyvédek irányítják az igazságszolgáltatást. Az iroda meg kapott húszmilliót Karsai támogatótól, a pontos adatokat senki sem ismeri, talán jobb is, ha nem ismerjük a részleteket, mindenesetre volt nagy buli egy visegrádi szállodában, ott aztán feloldódtak a kedélyek. Még Birkás is ott volt.

– Ő Kállai társa, vagy nem?

– Formailag. Birkás csak könyvelő. Viszont nagy szakértője a pénzek el-tüntetésének. Amúgy savanyú ember, bent ül reggeltől estig, nincs más az életében, csak a könyvelés. Még soha nem volt olyan helyen, ahol feloldódnak a kedélyek, és a kedélyek soha nem oldódnak fel, ha Birkás ott volt.

Székely Bence jót nevetett a saját mondásán, aztán visszatette az üveget a szekrénybe.

– Kállai nem szereti, ha iszunk.

– Ő nem iszik?

– Az más – emelte fel a mutatóujját némi gúnnyal a fiatal ügyvéd. – Az teljesen más. Ha itt akarsz maradni, soha ne foglalkozz azzal, hogy mit szabad neked és mit szabad Kállainak. És most nagyon figyelj. Azt tanácsolom neked, hogy tartsd magad távol mindentől, ami nem a te dolgod. Ne tegyél fel felesleges kérdéseket és olyan kérdéseket sem, amelyekről nem tudod, hogy feleslegesek-e. Persze nem tudod majd magad mindentől távol tartani, de erre úgymint későn jössz rá. Itt az a dolgod, amire Kállai azt mondja, hogy az a te dolgod.